

കവിയേ, കന്യകേ

സുധീർ പണിക്കരീട്ടിൽ

ചിന്തിക്കയാണു ഞാൻ ചിന്തകളെന്തെന്നു
ചിന്തയില്ലാതെയീ ജീവിതമില്ലെന്നു
എന്നിലെ എന്നെ കവിയാക്കി മാറ്റിയ
കാലങ്ങൾ ഇനിയും തിരിച്ച് വരുമെന്നു
ഈ ദൃമി തന്നിൽ പതിഞ്ഞെന്റെ പാദങ്ങൾ
എങ്ങും വെളിച്ചം പകർന്ന പകലുകൾ
എന്നെ നടത്തിയ കൈവഴി താരകൾ
ലോകം വലുതെന്ന് കാണിച്ച മോഹങ്ങൾ
ഞാൻ കണ്ട പൊന്നിൻ കിനാവുകൾ
കരളിലെ ചെപ്പിൽ തുള്ളുമ്പി തുടിച്ചു മരിച്ചവർ
ജരാ നര കണ്ടെന്റെ തൂലിക തുവ്വത്തൊര-
ജ്ഞാത ജല ബിന്ദു പൊട്ടി തകർന്നത്
കാവ്യാംഗനയെന്റെ തോളത്ത് തൂങ്ങിയെൻ
ആത്മ വിശ്വാസത്തെ കയ്യിലെടുത്തത്
മുത്തം പകർന്നവൾ ആലിംഗനം കൊണ്ടെൻ
യൗവനം വീണ്ടും തിരിച്ച് പിടിച്ചത്
പേടിക്കയില്ല ഞാൻ വാർദ്ധക്യമേ - എന്റെ
കവിതാനുരാഗിയെന്നരികിലുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ
പ്രേമിച്ച് പ്രേമിച്ച് ഞാനുമവളുമി ലോകം
പറുദീസയാക്കി മരിച്ചിടും
ചുംബനലോല നീ കാവ്യാംഗനയെന്റെ
ചാരത്ത് വന്നിരുന്നെന്നു ചിരിക്കുക

*****

